Nemovitost do svazu družstevního pojatá zavazena jest dle cit. ustanovení již po zákonu jako zástava za veškerá plnění, zejména i za platy v penězích, k nimž člen družstva dle stanov jest povinen. Pohledávka 550 K, správně 540 K, která byla pro shora jmenované družstvo na nemovitosti stěžovatelem vydražené jako zápůjčka vtělena, jest dle zjištěné podstaty skutkové onou částí zápůjčky poskytnuté družstvu zemí, která připadá na nemovitost stěžovatelovu z celku vynaloženého na práce odvodňovací družstvem provedené, jichž náklad byl také z oné zemské zápůjčky částečně uhražen. Nejde tu tedy o soukromoprávní zápůjčku sumy peněžité, nýbrž o část nákladu na společné práce odvodňovací družstvem podniknuté, na stěžovatele jako na člena družstva dle rozvrhu provedeného podle § 14 úředně schválených stanov družstva připadající, tudíž o plnění z členství družstevního ve smyslu §§ 62 a 68 slez. vodn. zák. plynoucí.

Okolnost, že ona část zemské půjčky na úhradu zmíněného nákladu poskytnuté byla na nemovitost stěžovatelem nabytou jako pohledávka družstvu vložena a že část její nedošla z nejvyššího podání úhrady a byla proto v pozemkové knize vymazána, nemá právního významu pro právní poměr mezi družstvem a jeho členem a pro povinnost člena platiti připadající naň kvotu z toho, co družstvo v tom kterém roce platiti povinno jest.

Stěžovatel jako vydražitel nemovitosti zavazené není ovšem povinen k placení příspěvků k družstvu zadržených za dobu přede dnem příklepu, pokud nebyly z nejvyššího podání k placení přikázány.

Takové příspěvky však nebyly stěžovateli naříkaným rozhodnutím předepsány.

Zápůjčka poskytnutá družstvu na jeho podniky zemí, tedy též část její 540 K na nemovitost stěžovatelovu připadající, má dle spisů správních zaplacena býti v 10 ročních lhůtách od 1. ledna 1912 počínajících.

Částka 133 K 84 h, jejíž zaplacení stěžovateli uloženo bylo, skládá se z ročních lhůt kapitálových splatných 31. prosince 1914, 31. prosince 1915, pak z úroků splatných ze zbytku kapitálu od 30. června 1914 do 30. června 1916.

Stěžovateli bylo tudíž uloženo zaplacení členských příspěvků družstevních, kteréž se staly splatnými teprve po dnu, kterého nabyl nemovitosti do svazu družstva pojaté. K zaplacení příspěvků těch jest však stěžovatel dle §§ 62 a 68 zem. vod. zák. pro Slezsko i dle §§ 5, 12 a 14 úředně schválených stanov družstva povinen.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 130.

Zabírání bytů: * V řízení o zabrání bytu dle vlád. nař. ze dne 12. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. musí býti straně před vydáním rozhodnutí společného bytového úřadu dána příležitost, aby zvěděla výsledek úředního šetření a zaujala k němu své stanovisko.

(Nález ze dne 16. června 1919 č. 2784.)

Věc: Milada Schvarzová v Krči (adv. Dr. Alfréd Meissner z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze ze dne 2. května 1919 č. 3320 byl podle § 6 vl. nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. zabrán byt stěžovatelčin v Krči v domě čís. 55 v Táborské ulici, skládající se z pokoje a kuchyně s odůvodněním, že je prokázáno, že byt je neobydlen a nepronajat.

Rozhodnutí to zakládá se na zprávě vyšetřujícího orgánu společného bytového úřadu, ve které uvedeno, že stěžovatelka má své bydliště v Praze II., Ječná 31 a že zabraný byt od léta stále je neobydlen.

Stížnost podaná proti tomuto rozhodnutí na nejvyšší správní soud vytýká jednak, že ono rozhodnutí zakládá se na vadném řízení, poněvadž stěžovatelka nebyla před vydáním jeho vyslechnuta a ani o řízení nevěděla, jednak že je nezákonné, poněvadž ona bytu toho, ve kterém má nábytek, stále užívá. V Praze v Ječné ulici č. 31 nebydlí ona, nýbrž 80letá její matka, u které ovšem přechodně se zdržovala, poněvadž musila ji v nemoci ošetřovati a činiti za ni různá opatření, související s nařízeným soupisem majetku. Žádá proto zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud shledal výtku neúplnosti řízení odůvodněnou, a to vycházeje z těchto úvah:

Stěžovatelka tvrdí ve své stížnosti v souhlase se spisy, že nebyla před vydáním naříkaného rozhodnutí slyšena a o zavedeném šetření ani zpravena. Žalovaný úřad v odvodním spisu svém tuto okolnost nepopírá a uvádí pouze, že slyšení stran v nař. vl. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. není předepsáno. Avšak dle všeobecných zásad právních, které platí i pro řízení administrativní, musí straně, o jejíž práva se jedná, býti poskytnuta příležitost, aby zaujala své stanovisko vůči skutkovému zjištění administrativního šetření a aby nabídnouti mohla průvody a důkazy o okolnostech, které pro skutkové zjištění a posouzení věci jsou důležity.

Poněvadž pak proti naříkanému rozhodnutí není opravného prostředku, musela tato příležitost býti stěžovatelce dána před vydáním rozhodnutí, poněvadž po vydání jeho — nemajíc opravného prostředku — neměla již příležitosti, aby okolnosti pro skutková zjištění důležitá uvedla a důkazy o nich nabídla.

Tato příležitost zaujmouti své stanovisko vůči šetření žalovaného úřadu stěžovatelce, jak ze spisů vyplývá, dána nebyla, je proto řízení vadné a bylo naříkané rozhodnutí dle § 6 zák. o správním soudu zrušiti.

Č. 131.

Vyživovací příspěvek: K podání stížnosti na nejvyšší správní soud stran vyživovacích příspěvků za manželku musí míti manžel zvláštní plnou moc její.